

LIEFDE ZONDER OORDEEL

Anne May

LIEFDE ZONDER

Oordeel

Anne May

Liefde zonder oordeel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Anne May

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Simone Lier & Tamara Haagmans

Eerste uitgave januari 2021
ISBN 978-94-92585-66-0
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

God knows what is hiding in those weak and drunken hearts

I guess you kissed the girls and made them cry

Those hard-faced queens of misadventure

God knows what is hiding in those weak and sunken eyes

A fiery throng of muted angels

Giving love but getting nothing back

People help the people (Birdy)

Miriam

'Kⁱnd, ik weet dat het in de woestijn warmer is, maar dit is nou ook weer overdreven.' Lydia kijkt me aan met een gezicht dat in combinatie met haar opmerking geen verdere uitleg meer behoeft. Geen van de cliënten op de dagopvang reageert. Dat Lydia en subtiliteit zich nooit in dezelfde ruimte bevinden weet ik onderhand wel en ja, ze heeft ook gelijk, het is hier bijna net zo warm als in de woestijn. Meestal staat de verwarming op wat Lydia 'standje passieve euthanasie' noemt, en anders vergroten de hoge ramen en de serre het broeikas effect wel in de gezamenlijke huiskamer.

Maar het is niet vanwege de temperatuur dat ik in het zogenaamde wintertenuue loop met een vest eroverheen. Ik trek mijn mouwen nog iets verder over mijn polsen.

'Het is maar een vestje,' verontschuldigt ik me. 'Voor het geval...'
Dat je nog meer vooroordelen over me hebt, wil ik zeggen, maar Lydia is me al voor.

'Voor het geval dat het gaat vriezen? Meid, de mussen vallen dood van het dak.' Met de map vol zorgdossiers wuift ze zichzelf koelte toe. 'Misschien moet je wat meer spek op je botten kweken, dan heb je het niet constant koud. Of is het omdat je de woestijn gewend bent?'

Een tegenreactie lonkt. Iets met minder spek en opvliegers. In plaats daarvan kruip ik nog wat dieper in mijn vest en kijk verontschuldigd de woonkamer rond. Iedereen die er hoort te

zitten, zit er. Ik mis nog één iemand en hoewel ik ook wel weet uit ervaring dat slechte gedachten en haat als een boemerang werken, hoop ik toch iedere keer dat ze er niet is. Zodra de deur achter me openzwaait, is die hoop direct vervlogen. In de richting van Lydia zo te zien, want die kijkt hoopvol op en loopt al glunderend naar de deur.

‘Welkom, meneer...’

‘Van Asten,’ onderbreekt de verpleegkundige haar abrupt. ‘Hij heet meneer Van Asten.’

‘Oh... oké...,’ stamelt Lydia. ‘Ik dacht...’ Maar weer wordt ze onderbroken door de verpleegkundige die haar al hoofdschuddend tot zwijgen maant.

‘Eind van de dag wordt hij weer opgehaald. De rest weet je toch?’

Lydia knikt. Voor het eerst in de zes maanden dat ik hier werk weet ze niets uit te brengen. Zelf ben ik ook met stomheid geslagen. De kou trekt acuut uit mijn botten en maakt plaats voor iets wat ik nog geen naam kan geven. Bijna ademloos bekijk ik onze nieuwe cliënt.

Hij hoort hier toch niet?

Al voldoet hij wel aan het standaardplaatje. Hij zit apathisch in een rolstoel, zijn armen hangen lusteloos langs zijn bovenlijf en over zijn grote, grijsblauwe ogen ligt een waas van onherkenbaarheid. Zijn donkere, halflange haar zit in “coupe bejaard” en hij draagt een joggingpak waarin je niet dood gevonden wil worden, maar wat de meesten hier wel gaat overkomen.

Lydia, de zaalcoördinator, schuift hem aan bij meneer Zeilstra en mevrouw Dalmsen en slaat hem hartelijk op zijn schouder. ‘Zo meneer De Rockster, welkom op de Duinpolder. Dit zijn Gijs en Mary. Gijs vertelt altijd stoute verhalen, maar ik denk niet dat u daarvan onder de indruk zult zijn, want ik heb al het een en ander gehoord over uw reputatie en daar krijgt zelfs Gijs rode oortjes van. Mary denk ik ook.’

‘Donder op,’ zegt Mary en ze begint te lachen. Lydia glimlacht met haar mee.

Meneer Van Asten, oftewel, “De Rockster” reageert nergens

op. Hij staart nog steeds met dezelfde lege blik voor zich uit. Zijn lijf is hier, zijn geest ergens anders. Dat hij geen kleinkind van een van de bewoners is, is wel duidelijk. Hij hóórt hier. De vraag waarom ligt op mijn lippen. Ik moet helaas nog even wachten met het stellen van de vraag, want de deur gaat weer open en aan het dialect te horen — typisch voor dit gebied aan de kust — komt mijn favoriete cliënt binnen.

Niet dus.

‘Oh, kijk,’ zegt ze tegen haar begeleider. ‘Het donkere wijfie is er ook weer. Is er nu alweer een week voorbij?’

‘Miriam is hier drie keer in de week, mevrouw Halsing,’ vertelt Lydia haar. ‘Dat weet u nu toch wel? Ze woont al vier jaar in Nederland en ze is toch niet echt donker? Ze komt uit Syrië.’

‘Oh, is het zo? Alzheimer, hè. Dan vergeet je dat soort dingen.’ Ze wurmt zich uit haar jas, zet haar bril met jampotglazen weer recht op haar neus en haalt al zuchtend een hand door haar warrige, sneeuwwitte haar. ‘Eigenlijk wilde ik niet komen,’ verzucht ze theatraal. Mevrouw Halsing praat altijd als een leeglopende fietsband. ‘Het leven ligt mij zo zwaar op de maag. Soms snap ik gewoon niet waarom ik er nog ben.’

‘Maar gelukkig bent u hier.’ Lydia staat als een kapstok naast haar met haar jas en tas. Eigenlijk wil ik haar blik ontwijken, want ik weet waarom ze me bepaalde signalen zendt. Mevrouw Halsing wil namelijk altijd door iemand naar haar stoel begeleid worden. Met nadruk op háár stoel, want ze heeft een vaste plek. In het midden bij het raam, zodat ze alles kan overzien. Daarna wil ze een kopje koffie met een speculaasje. En dat krijgt ze uiteraard ook, want we zijn hier niet alleen om ze te verzorgen en de dag door bezig te houden, maar ook een beetje om ze te vertroetelen. En ik doe het met liefde, maar bij mevrouw Halsing zit daar toch een bitter smaakje aan.

‘Zal ik u naar uw stoel brengen?’ vraag ik met mijn arm al voor haar zodat ze hem aan kan nemen.

‘Oh, klant, pak jij mijn koffie maar.’ Zelfstandig schuifelt ze naar haar stoel. Als ze gaat zitten begroet ze iedereen hartelijk en meldt daarbij dat ze het goed vindt dat “vreemd soort” zoals ik

ook een kans krijgen. Ze weet namelijk hoe lastig het is om een baan te vinden in de zorg. Haar eigen dochter zit namelijk ook al weken thuis en die kan nergens aan het werk.

Ik snap de hint.

Voorals als ze zegt dat ze niets heeft tegen mensen die de Nederlandse taal niet beheersen. We kunnen immers niet allemaal perfect zijn. Soms merkt ze ook nog op dat ze nooit haar portemonnee mee heeft naar de dagopvang. Dit keer houdt ze zich echter in. Niet uit beleefdheid, maar omdat ze afgeleid is door meneer Van Asten.

‘Heb jij je vrijer meegenomen?’ vraagt ze met haar blik op mij gericht. ‘Je had hem wel wat netter aan mogen kleden, hoor.’

Lydia lacht er hoog en hysterisch doorheen. Iets wat ze altijd doet als het ongemakkelijk wordt. ‘Dat is onze nieuwe gast hier,’ zegt ze met een hoge stem. ‘Gideon heet hij. U weet toch dat Miriam gaat trouwen met onze huisarts hier, dokter Plasschaert?’

‘Welnee toch? Maar jij bent toch...?’ vraagt ze als ik haar koffie voor haar neerzet. Ze gebaart naar haar hoofd alsof er iets omheen moet en dat is gelukkig het moment dat Lydia in haar handen klapt en de dag begint met een inspirerende quote: ‘Gevouwen handen zijn sterker dan gebalde vuisten.’

Mevrouw Halsing knikt instemmend en zet dan haar tanden in een speculaasje. Aan een tafeltje bij het raam zit Rosa te puzzelen, in de leeshoek zit Bertold Jansen met een knuffelbeer. Hij zingt zachtjes Gezangen mee met de radio. Niemand kijkt op. De dag is begonnen en iedereen richt zich op zijn dagelijkse bezigheden.

‘Wie is hij?’ vraag ik als ik mijn vest heb opgehangen. Lydia’s afkeurende blik naar mijn blouse met lange mouwen negeer ik.

‘Wie bedoel je?’ vraagt ze alsof er niet zojuist iemand is binnengebracht die de gemiddelde leeftijd aanzienlijk naar beneden heeft gehaald. We staan bij het keukenblok. Ik gebaar met mijn hoofd naar de tafel achter ons waar meneer Zeilstra, mevrouw Dalmsen en de jonge man, want een jongen is het vergeleken bij al die grijze koppen, samen naar de lege koffiekopjes staren.

‘Dat is Gideon.’ Lydia verdeelt de pillen voor vandaag over de potjes waar ieders naam op staat. Sommige zet ze apart, die

moeten gemalen worden. Ik wil wel helpen, maar ik ben slechts een vrijwilliger met een “rugzakje”, dus geen pillen voor mij.

‘Je noemde hem net meneer De Rockster.’

‘Dat was een grapje. Je kent hem toch wel. Gideon Asher is zijn artiestennaam.’

In mijn hoofd zoek ik naar die naam. Ergens komt hij mij bekend voor. Aan haar gezicht te zien ben ik warm, maar veel te traag.

‘Oh kom op, Miriam,’ lacht ze. ‘Is moderne muziek niet behandeld tijdens de inburgeringscursus, je woont hier nu toch al vier jaar? Gideon Asher? Leadzanger van *Rebellion*? Of heb je thuis geen televisie? Zal me overigens niet verbazen.’

‘Oh.’ Ik hoop dat ze mijn rode wangen net zo hard negeert als dat ik dat doe. Waarom denken mensen altijd dat ze alles kunnen zeggen omdat ze er zogenaamd een grapje van maken?

‘Ze zijn echt internationaal bekend. Mijn dochter heeft ze onlangs nog gezien op een festival. Maar ja, seks, drugs en rock ’n roll is voor hem voorlopig niet van toepassing. Als het ooit nog van toepassing gaat zijn.’ Ze praat op haar normale volume – alsof ze een voetbalteam coacht – wat ik behoorlijk gênant vind. Gideon zit vlak achter ons.

‘Wat is er met hem gebeurd?’ fluister ik, deels om haar een hint te geven zachter te praten en deels omdat ik niet wil dat hij weet dat we over hem roddelen.

‘Drank, drugs en achter het stuur. Laat het een voorbeeld voor je zijn. Maar jullie drinken sowieso niet, toch?’

Ik onderdruk de neiging om met mijn ogen te rollen. Net zo hard als dat ik de neiging onderdruk om voor de zoveelste keer uit te leggen dat ik heus wel alcohol drink. Maar het is toch tegen dovemansoren gezegd, heb ik ontdekt. Vooroordelen over wat voor geloof dan ook praat je niet weg. In plaats daarvan richt ik mijn aandacht weer op Gideon.

‘Wat heeft hij?’

‘Genoeg,’ verzucht ze. ‘Deze jongen hier heeft een dwarslaesie, hij is van zijn middel naar beneden verlamd. Vermoedelijk heeft hij daarna ook nog een beroerte of hersenbloeding gehad, want hij